

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500—; pentru particulari Lei 400—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300—. În străinătate Lei 800—. Taxa pentru inserțiuni: de flecare cm. Lei 6—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Legea Bancară și soarta băncilor românești din Ardeal și Banat. — Industria noastră metalurgică. — Formalitățile pentru înscrierea băncilor în registrul bancar.

Legea Bancară și soarta băncilor românești din Ardeal și Banat.

De Dr. Ioachim Toleiu, Cluj.

(Urmare).

Pe de altă parte nu se poate presupune că legea bancară a voit să dezavantajeze băncile mari, care azi, cel puțin pe hârtie, sunt în condițiunile legii în ce privește minimumul de capital social.

O astfel de interpretare se lovește de întreaga economie a legii și contrazice tendința legiuitorului, atât de des mărturisită, de a promova cu toate mijloacele posibile (și imposibile!) crearea de bănci puține dar mari și puternice.

Despre băncile mici nu poate fi vorba în legătură cu art. 54, deoarece aceste bănci nu sunt în condițiunile legii nici chiar formai, ci ele urmează a se conforma acestor condițiuni de abia de aci înainte.

Aplicând *imediat* art. 54 ref. la băncile mari și mijlocii, acestora li s'ar crea un regim chiar mai greu decât băncilor mici, cărora li se acordă cel puțin un

termen de conformare de 5 ani, — ceea ce firește nu a putut să fie intențiunea legiuitorului.

Tot în sprijinul acestui fel de interpretare se pot invoca și declarațiunile ministeriale, din cari — cu toată nebulozitatea lor, totuși se poate desprinde concluziunea, că „dispozițiunile cari în genere necesită un efort de ordin financiar mai mare, nu pot fi puse imediat în aplicare“.

Interpretarea aceasta fiind singură logică și în spiritul legii, urmează ca *întregirea capitalului social scăzut la jumătate în urma pierderilor suferite să se efectueze tot în epoca tranzitorie de 5 ani dela promulgarea legii bancare.*

În acest caz rămân și pentru băncile vizate de art. 54 greutățile de ordin general (lipsă de numerar etc.), care probabil nu vor putea fi înlăturate în scurtul interval de 5 ani (un an este deja aproape trecut dela promulgarea legii!) și deci acest termen de 5 ani nu va fi decât o agonie prelungită, după care va urma totuși desnodământul fatal.

Dacă privim art. 54 sub raportul timpurilor normale — pentru care de fapt este legiferat, — dispozițiunile lui sunt juste numai în parte și anume numai în ceea ce privește întregirea capitalului social când acesta a scăzut sub minimumul prevăzut de art. 11, 12 și 35.

Este dimpotrivă absurd și nedrept a impune lichidarea atunci, când și jumă-



tatea rămasă corăspunde prevederilor legii.

De pildă o bancă societate pe acții dintr'un municipiu cu un capital social de 100 milioane Lei, dacă — din cauze independente de voința și răspunderea conducătorilor — a pierdut jumătate din capital, nu mai poate funcționa — după legea bancară — cu capitalul redus la 50 milioane, deși minimumul legal este numai de 20 milioane, dar tot acolo o nouă bancă poate lua ființă și numai cu un capital de 20 milioane! (cu drept de a primi depuneri pe chitanță).

Este prin urmare evident că art. 54 nu are nici o rațiune și el nu poate să rămână în actuala redacțiune.

b) Adaptarea băncilor la condițiunile legale (întregirea capitalului social la minimumul legal, proporționarea depozitelor etc.) în epoca de tranziție de 5 ani.

Dispozițiunile cuprinse în art. 61 și 62 din legea bancară, care acordă tuturor întreprinderilor de bancă un termen de 5 ani pentru intrarea în condițiunile legii, sunt cu deosebire confuze și lipsite de precizie.

Legea nu precizează adecă, care sunt acele dispozițiuni ce intră imediat în vigoare, și care beneficiază de termenul de tranziție de 5 ani?

Asemenea nu se precizează, dacă întreprinderile de bancă societăți anonime pe acțiuni pot să mai primească depuneri spre fructificare fără autorizația specială a Consiliului Superior Bancar?

Art. 61 vorbește apoi de *drepturi câștigate*, fără a arăta care anume sunt aceste drepturi câștigate?

Declarațiile ministeriale din desbaterele parlamentare, care în loc de indicațiuni precise vorbesc numai de efort financiar „mai mare” și de „scurt timp”, firește că nu au adus nici o clarificare a textelor de lege, ba au sporit confuziunea.

Astfel rămâne ca jurisprudența să facă deplină lumină acolo, unde legea nu ne oferă decât contradicții și imprecizuni.

Prin observațiunile ce urmează credem deci că facem un cât de modest

serviciu instanțelor judecătorești menite să aplice și să interpreteze dispozițiunile legii bancare.

Vom reproduce mai întâi acele părți din art. 61, care ne interesează, precum și art. 62 în întregime.

Art. 61 menționând comunicările ce trebuiesc făcute Consiliului Superior Bancar și condițiile de înscriere în registrul societăților bancare, care se aplică și băncilor existente sub *firmă individuală*, prevede, că ele vor mai putea primi depuneri spre fructificare pe termen sau la vedere încă timp de doi ani dela promulgarea prezentei legi“.

„Băncile existente sub forma de *societăți în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată*, care nu îndeplinesc prescripțiunile prezentei legi, sunt supuse aceluiași condițiuni, putând însă primi depozite numai până la valoarea capitalului social deplin vărsat“.

„*Depozitele primite până la data promulgării acestei legi, cum și totalul angajamentelor, vor fi proporționate în termen de maximum cinci ani dela această dată, potrivit prescripțiunilor acestei legi“.*

„De asemenea băncile existente sub formă de *societăți pe acțiuni* sunt supuse condițiunilor fixate prin acest articol, fiind în acelaș timp obligate ca în termen de maximum cinci ani să proporționeze depunerile și totalul pasivului, în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi“.

„*De drepturile câștigate* prevăzute în prezentul articol vor beneficia și societățile care vor fuziona în decursul acestor cinci ani“.

Iar *articolul 62* glăsuiește astfel:

„Dispozițiunile prezentei legi intră în vigoare dela publicarea ei în Monitorul Oficial“.

„Imobilele care se găsesc la promulgarea legii de față în patrimoniul unei bănci nu sunt supuse dispozițiunilor art. 38, punctul 2.“

„*În termen de 5 ani* dela publicarea ei, toate băncile existente în România se vor conforma *tuturor condițiunilor* prevăzute în prezenta lege“.

„*Acest termen va putea fi prelungit de Consiliul Superior Bancar“.*

În ce privește dreptul de a primi depuneri spre fructificare art. 61 din

lege prevede precis numai dreptul băncilor firme individuale de a primi depuneri încă timp de *doi ani*, iar societățile bancare în nume colectiv și în comandită simplă vor putea asemenea primi depuneri timp de *doi ani*, dar numai până la valoarea capitalului social deplin vărsat.

Cu privire la societățile bancare pe acțiuni legea prevede numai că și acestea vor fi supuse „condițiilor fixate prin acest articol”. Ori condițiile sunt numeroase și nu sunt egal fixate pentru diferitele forme de societăți, individuale și de nume colectiv. Cari condițiuni vor fi aplicabile societăților pe acțiuni? Pot ele primi depuneri spre fructificare? și până la care sumă? Căci depunerile sunt limitate numai la societățile în nume colectiv, pe când cu privire la firmele individuale nu se prevede nici o limită.

Dacă toate acestea sunt „drepturi câștigate”, ele sunt diferite după structura societății și deci ne întrebăm, de care din aceste diferite drepturi câștigate vor beneficia „societățile fuzionate”?

Dacă dreptul de a primi și pe mai departe depuneri spre fructificare îl au și societățile pe acții, care este întinderea acestui drept!

Limitarea depunerilor numai la valoarea capitalului social prevăzută pentru societățile în nume colectiv trebuie să se aplice oare și societăților pe acțiuni?

Iată un șir de întrebări lăsate de lege fără nici un răspuns precis.

În ce privește societățile bancare sub formă de *societăți pe acțiuni noi credem, că în termenul de 5 ani acestea sunt în drept a primi fără autorizare specială depuneri până la proporția de șapte ori capitalul plus rezervele pentru depunerile cu chitanță și de trei ori capitalul plus rezervele pentru depunerile cu libel în sistemul ardelean.*

Această interpretare rezultă în mod logic din alineatul penultim al art. 61, care vorbește de „proporționarea depunerilor în conformitate cu dispozițiunile prezentei legi”. Ori proporționarea nu poate să însemneze numai reducerea depunerilor atunci când ele depășesc limita minimală legală, ci și întregirea depunerilor atunci când ele nu ating această limită.

Prin urmare supunerea societăților pe acțiuni la „condițiile fixate prin acest articol” nu se poate referi decât la celelalte condițiuni, cari privesc comunicările ce trebuie să se facă Consiliului Superior Bancar și modalitățile de înscriere în registrul societăților bancare.

Este adevărat însă că de o urcare a depozitelor la limita legală a capitalului social nu prea poate fi vorba la băncile din Ardeal, de vreme ce depunerile la aproape toate aceste bănci depășesc limita legală a capitalului social, chiar și în ipoteza sistemului de depuneri pe chitanță, care admite proporția de șapteori capitalul social plus rezervele.

Urmarea articolului 61 pentru băncile din Ardeal și Banat va fi prin urmare aceea, că aceste bănci după intrarea în vigoare a legii bancare nu mai sunt în drept a primi noi depuneri spre fructificare fără autorizarea expresă a Consiliului Superior Bancar.

În consecință „drepturile câștigate” pentru băncile noastre sunt iluzorii, — pentru că autorizarea specială pentru continuarea acestor operațiuni *vitale* se dă numai după intrarea în toate condițiunile legii: urcarea capitalului social etc.

Ori neputându-se alimenta cu noi depuneri, și pe de altă parte creanțele proprii fiind reduse prin legea conversiunii la 50—35 la sută și totodată și imobilizate pe 10—17 ani, este evident că viața băncilor românești din Ardeal și Banat în cei 5 ani de tranziție va fi numai aparentă, despre o activitate bancară reală și efectivă în înțelesul obținut al cuvântului nu va mai putea fi vorba.

Ceeace putem ști cu precizie în baza articolului 61 și 62 combinate cu declarațiunile ministeriale, este că în termen de 5 ani vor trebui să fie proporționate depozitele și angajamentele și tot în acest timp va trebui să fie conformat și capitalul social cu minimumul legal dela art. 11, 12 și 35.

Dar nu ne spune legea ce înseamnă acel termen vag că „toate băncile existente în România se vor conforma *tuturor condițiilor prevăzute de prezenta lege*”? Care din aceste „condițiuni” sunt aplicabile imediat și care pot beneficia de termenul de 5 ani?

Nu suntem de acord cu fostul ministru de finanțe, că numai acele dispozițiuni intră în vigoare în termenul de 5 ani, care necesită un efort financiar „mai mare”, ci în lipsă de text de lege precis și în baza alineatului 2 din art. 62, în sensul căruia (în termen de 5 ani toate băncile se vor conforma *tuturor condițiilor din legea de față*) trebuie să conchidem că absolut toate dispozițiunile din legea bancară, cari necesită un efort de ordin bănesc, — mic sau mare, — pot fi conformate legii în termen de 5 ani, care termen tot în sensul, art. 62, poate fi prelungit de Consiliul Superior Bancar.

Prin urmare vor putea fi puse treptat în aplicare în tot intervalul de timp de 5 ani, dela promulgarea legii bancare (adecă între 8 Mai 1934 — 7 Mai 1939) următoarele dispozițiuni din legea bancară:

1. Intregirea capitalului social la limitele prevăzute în art. 11, 12 și 35, adecă la Lei 20.000.000.—; 10.000.000.—; 5.000.000.—; 2.000.000.— după localități pentru societățile în nume colectiv și în comandită simplă, — la îndoitul acestor sume pentru societățile anonime pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, — și la îndoitul acestor sume adecă la de patru ori sumele prevăzute la art. 11 pentru băncile din Ardeal și Banat.

2. Urcarea valorii nominale a acțiunilor la cel puțin 500 Lei (art. 12);

3. Plasarea rezervelor legale în titluri de stat, garantate de stat, sau în titluri lombardiabile la Banca Națională, art. 13);

4. Administratorii trebuie să achiziționeze și să depoziteze ca garanție acțiuni de ale societății în proporție de cel puțin 1/200 din valoarea capitalului social, valoarea nominală a acțiunilor neputând fi mai mică de 50.000 Lei;

5. Obligațiunea censorilor de a fi acționari în proporție de cel puțin 1/400 din valoarea capitalului social și de a depune ca garanție acțiunile la sediul societății, (art. 25);

6. Lichidarea creditelor acordate fără acoperire reală administratorilor, directorilor și censorilor, (art. 27, alin. 1);

7. Lichidarea creditelor cu garanții reale pentru suma care depășește pentru toți administratorii, censorii și directorii

50 la sută din valoarea capitalului social plus rezervele (art. 27, alin. 2),

8. Lichidarea operațiunilor privind patrimoniul băncii, care au fost încheiate între bancă și funcționarii, administratorii, censorii și directorii băncii fără autorizarea Consiliului de administrație și fără avizul Consiliului de cenzori, (art. 28 din lege și art. 42 din regulament);

9. Proporționarea depunerilor la de șapte ori capitalul plus rezervele la băncile cari practică primirea de depuneri pe chitanță simple, și la de trei ori capitalul plus rezervele la băncile din Ardeal și Banat, cari practică primirea de depuneri pe libele de depuneri la vedere sau nominative dar plătibile la vedere, (art. 35);

10. Limitarea totalului obligațiunilor de orice fel la de zece ori capitalul social plus rezervele (art. 36);

11. Limitarea creditelor fără garanții reale acordate unui singur client la 10 la sută din valoarea capitalului social plus rezervele (art. 37);

12. Lichidarea operațiunilor făcute în contra prevederilor dela art. 38, — cu excepția imobilelor menționate în art. 62 alin. 2, — adecă:

a) vânzarea mărfurilor cumpărate pe cont propriu,

b) vânzarea titlurilor producătoare de dividendă în partea care depășește 25 la sută din valoarea capitalului social plus rezervele,

c) Limitarea participațiunilor la întreprinderi de orice natură la 25 la sută din capitalul social plus rezervele,

d) valorificarea acțiunilor proprii, lichidarea creditelor acordate asupra lor, redobândirea acțiunilor proprii constituite în gaj pentru datoriile băncii;

13. Constituirea unei rezerve în numerar de zece la sută din totalul depunerilor la vedere sau al altor obligațiuni la vedere, (art. 40);

14. Constituirea unei rezerve ușor lichidabile constând din titluri de stat, sau garantate de stat, efecte de comerț sau varante scontabile la Banca Națională, în proporție de 1/3 din totalul depunerilor sau al altor obligațiuni la vedere, (art. 40, alin. 2);

15. Redobândirea efectelor de comerț date mai departe de către bancă

în gaj sau încredințate altei persoane fără consimțământul clientului. (art. 41).

Toate celelalte dispozițiuni din legea bancară, cari impun băncilor anumite obligațiuni sau interdicțiuni, întrucât legea nu prevede anumite termene precise, vor putea fi puse în aplicare imediat după promulgarea legii, respectiv „în scurt timp“.

* * *

Legiuitorul și-a dat seama, că aceste dispozițiuni frantzitorii, cari impun băncilor existente noi și însemnate sarcini financiare, nu vor putea fi duse la bun sfârșit în intervalul de timp de 5 ani, și din precauțiune a prevăzut posibilitatea prelungirii acestui termen prin hotărârea Consiliului Superior Bancar.

Dar dacă aceste măsuri menite să constituie o punte de lemn și evolutivă trecere la vremuri mai bune, nu vor putea fi înfăptuite din cauza lipsei de mijloace, ele vor duce cu siguranță la perpetuarea stărilor haotice de azi.

În această ordine de idei trebuie să scoatem în evidență un alt neajuns al legii bancare, care de altcundă a fost relevat și în cursul dezbaterilor parlamentare.

S'a afirmat adecă de raportorii și autorii legii în repetate rânduri, că legea bancară face parte din o serie întregă de legi economice și financiare cu menirea să lichideze trecutul și să pregătească viața economică normală, — prin înviorarea creditului.

Ori toate aceste declarațiuni nu au nici un substrat real, căci legile economice, și în special legile de asanarea datorțiilor și legea bancară au fost întocmite fără nici o considerare una la alta, astfel că între aceste diferite legi menite să servească același scop, nu este de fapt nici o legătură organică, ba dimpotrivă legea bancară este astfel confecționată, încât prin contradicțiile cu legea conversiunii, va îngreuna nu numai normalizarea băncilor, dar va face mai dificilă și aplicarea legii conversiunii.

În adevăr nu este admisibil, ca pentru conformarea băncilor cu dispozițiune din legea bancară să se fixeze un termen de 5 ani, iar pentru realizarea creanțelor acestor bănci, — creanțe indispen-

sabile în vederea executării legii bancare, — să se stabilească în legea conversiunii termene de 10 și de 17 ani! O coordonare între dispozițiunile acestor două legi ar fi binevenită și cu prilejul modificării sau înlocuirii legii bancare.

(Da urma).

Industria noastră metalurgică.

Dorința de a avea o industrie proprie, pornește de multeori dela constatarea că plătim sute de milioane streinătății pentru diferite articole industriale importante. Atunci cu drept cuvânt ne întrebăm, pentru ce aceste multe milioane nu ar putea rămânea în țară și să înviorizeze comerțul și producțiunea internă, în loc să treacă în punga streinilor. Cu toate acestea concepția aceasta atât de naturală și de sănătoasă, adeseori nu o putem realiza, nu atât din motivul că țara nu ne oferă posibilitatea, ci mai cu seamă din motivul că nu ne pricepem s'o realizăm.

Pentru ca o industrie să fie viabilă, nu este suficient să clădim o fabrică și să o înzestram cu mașini, și să punem muncitori lângă ele. Bunăoară înființarea unei fabrici de mașini, presupune în mod normal, — a o mulțime de alte fabrici care au menirea să producă și să prelucereze materiile brute și auxiliare necesare unei fabrici. Nu este suficient, cum se face adeseori la noi, ca să importăm părțile componente ale unui obiect, din străinătate, și fabrica să aibă numai menirea ca părțile acestea să le compună și să le potrivească pentru consum. O astfel de „fabrică“ este numai o jucărie costisitoare „de-a industria“, menită să aducă foloase numai aceluia care adeseori prin intervenții, protecții și șperțuri au operat concesiunea fabricii.

O industrie metalurgică, pentru ca să fie viabilă trebuie să fie ca un organism viu, sau ca o plantă care își are rădăcinile în solul nutritor al țării. Mai întâi sunt necesare materiile brute: fierul și cărbunele sau alt combustibil; apoi fabricile cari extrag din minereu metalul; mai departe fabrici cari îl formează amăsurat viitoarei întrebuințări. Din acestea în alte fabrici să constituiesc mașinile sau părțile de mașini cari servesc pentru diferitele și vastele scopuri ale producțiunii. Pe lângă fier vin în combinație și alte metode de mare importanță în tehnică, cum sunt arama, aluminiul etc., cari ar trebui produse tot din minele din țară. În fine dacă avem toate acestea, mai trebuie încă ceva tot așa de important: muncitorul de specialitate. Acesta nu se poate forma de pe azi pe mâine, ci adeseori trebuiesc generații întregi până se formează în număr suficient.

Vedem din exemplele ce ni le dă străinătatea, că o astfel de industrie numai acolo a putut ajunge la o importanță covârșitoare, unde aceste trei recerințe cardinale se găsesc lângă olaltă, sau aproape una de alta: mineralul, combustibilul (sau altă sursă motrică) și mâna de lucru. Astfel de țări sunt în Europa în prima linie: Belgia, părți din Anglia, Franța, Germania etc.

În legătură cu afacerea Skoda, se vorbește la noi în ultimul timp mult despre stabilirea unei firme streine de armamente în țara noastră, pentru ca să avem însăși și noi o astfel de fabrică în stil mai mare care ar avea menirea să acopere trebuințele crescânde ale armatei noastre. E vorba ca prin aceasta să ne facem independenți într'un caz de războiu, de fabricile de armamente din străinătate.

În războiul mondial am putut constata cu mare decepție, cât de iluzoriu este în unele cazuri ajutorul aliaților, mai cu seamă dacă ne despart de ei teritorii vaste dominate de popoare ostile. Deoarece eram blocați de Germani și de aliații lor, munițiile și armele destinate pentru armatele noastre, ne-au fost trimise din Franța cu ocoluri uriașe prin Rusia. În urma tembelismului rusesc aceste furnituri nu au mai ajuns în țara noastră niciodată. Împrejurarea aceasta nefastă a fost una din cauzele dezastrelor armatelor noastre. E bine deci, să avem fabrici de armamente în cari noi să fim stăpâni și să ne putem aranja în ele așa cum voim noi. Proiecte de acestea au fost desbătute afară de firma Scoda și cu alte firme, de pildă cu Vikers din Anglia. Nu s'a ajuns niciodată la nici un rezultat. Afacerea Skoda ne arată în mod suficient diferitele aspecte pe care le poate lua o astfel de inițiativă, și cauzele pentru cari la noi nu s'au putut realiza proiecte de natura aceasta. De aceea credem că ar fi mai natural ca o astfel de întreprindere, de cea mai mare importanță pentru apărarea, ba chiar și existența țării, să se creeze luând de bază factorii deja existenți în țară, și să apelăm la ajutorul străinătății numai în cazul de trebuințe absolut indispensabile. În felul acesta poate că va trece timp mai îndelungat până la realizarea scopului nostru, dar în schimb ne vom fi emancipat mai radical de ajutorul altora. A aduce o firmă străină în țară, cu capital, muncitori și funcționari streini, ar însemna să dăm industria aceasta importantă pe mâna străinilor, și a avea un șpion în țară care la un moment dat se poate transforma ușor în dușman. Scopul urmărit nu ar fi atins, căci banul s'ar duce pe altă cale decât importul tot în străinătate, și educația unui corp muncitoresc și funcționăresc tehnic indigen ar întâmpina dificultăți mari. Vedem doară chiar și la fabricile cari sau stabilit deja de mai mult timp în țară, ce greu merge înlocuirea muncitorului specialist străin cu cel indigen. Din partea unora dintre fabricile acestea (onoare excepțiilor) se pun sforțările cele mai mari, ca funcțio-

narul și muncitorul străin să obțină prelungirea termenului de ședere în țară, și nu se sfiesc a se folosi de orice mijloc permis și nepermis, pentru ajungerea acestui scop. Deci pe lângă pierderea materială mai avem și o pierdere morală prin ispita permanentă la care sunt supuși funcționarii noștri publici.

După câte s'au scris în presă, Reșița ar fi mai indicată pentru o transformare într'o uzină de armamente în stil mare. Noi nu suntem de părerea aceasta, fiindcă stabilimentele Reșița sunt la periferia țării, și sunt prin urmare prea expuse la un eventual atac neașteptat din afară. O armată streină, după scurte mașuri poate ocupa prin surprindere Reșița, și pentru avioanele țărilor vecine nu e nici o dificultate să o bombardeze fiind aproape de bazele lor de acțiune.

Toate stabilimentele vitale, necesare apărării naționale, trebuiesc deci plasate în interiorul țării, și anume pe cât să poate în centrul Ardealului, care este pivotul strategic al țării. Cetatea de munți a Ardealului dominează jur împrejur șesurile Tisei, Dunărei și ale Prutului. Chiar și avioanele dușmane numai cu greu vor putea răsbate bariera munților. Afară de aceasta combustibilul cu cele mai mari calorii ne stau aici la dispoziție în cantitate nelimitată în forma gazului metan. Pentru scopuri metalurgice este combustibilul cel mai excelent. Cugirul și Călanul cu zăcămintele lor de fier abundente încă nu sunt departe de izvoarele de gaz metan. Foarte important este și faptul că în Ardeal avem și mâna de lucru cea mai instruită în ale industriei metalurgice. Deci dacă vreodată se vor putea realiza planurile unei uzine mari de armamente, atunci ca loc strategic numai regiunea centrală a Ardealului poate veni în combinație.

Însă ce puțină seriozitate și continuitate de acțiune să depune la noi în realizarea de proiecte mari, putem vedea și din înființarea fabricii de armamente dela Copșa Mică, care a fost bazată tocmai pe existența unei surse puternice de gaz metan în acea regiune. Proiectul a fost foarte frumos și conceput în stil mare, dar după ce s'au investit multe milioane în cumpărarea și amenajarea terenului, în clădirea a două mari pavilioane pentru ateliere, totul a fost lăsat baltă și de ani de zile nu se mai interesează nimeni de acest proiect.

Nici că se poate o ilustrațiune mai eclatantă a ușurinței și a lipsei de răspundere cu care se manipulează la noi banul public, și a incapacității de care vorbeam la începutul acestui articol. Condițiile naturale ale unei industrii de armamente le-am avea; ne lipsesc însă oamenii de conducere cari în mod desinteresat de pungea lor proprie, să se apuce serios de lucru și să ridice țara noastră la un nivel occidental.

E. V.

„BANCA CERCUALĂ“ **inst. de credit și de econ., s. p. a. în Ilia.**

CONVOCARE.

„Banca Cercuală“, institut de credit și de economii, s. p. a. în Ilia ține în ziua de **26 Iunie 1935, la orele 15** în locuința sa proprie din Ilia

a XXXVI-a adunare generală ordinară,

la care acționarii sunt invitați cu acela, ca în baza §-lui 41 a statutelor acțiile cu cupoanele neexpirate sunt a se depune înainte de deschiderea adunării la casa băncii în Ilia sau la alte institute. În cazul din urmă depunerea trebuie justificată.

Dacă adunarea generală nu ar fi capabilă de a lua concluze valide, adunarea generală se va ține conform §-lui 45 din statute în **4 Iulie 1935, orele 15**, fără privire la numărul acționarilor prezenți precum și a acțiunilor depuse.

ORDINE DE ZI:

1. *Deschiderea adunării; 2. Numirea notarului și a doi acționari, cari au să verifice procesul verbal; 3. Prezentarea conturilor de pe anul de gestiune 1934, stabilirea bilanțului și darea absolverului; 4. Alegerea consiliului administrativ și a comitetului de supraveghere pe termenul legal; 5. Eventuala modificare a statutelor; 6. Propuneri.*

Ilia, la 15 Aprilie 1935.

Consiliul de administrație.

Contul Bilanț la 31 Decembrie 1934.

ACTIV. Cassa: numerar efectiv Lei 7.170.—; disponibil la bănci Lei 38.000.—; Portofoliu de scont: cambii garant. cu ipot. Lei 4.692.442.—; cambii fără garanții Lei 1.184.134.—; Debitori: fără garanții Lei 6.480.—; garant. cu ipot. Lei 637.331.—; Pierderi rezultând din aplicarea legii lichid. datoriilor Lei 3.633.083.—; Imobile: imobile necesare exercitării comerțului de bancă și pentru locuința funcționarilor Lei 28.000.—; Pierderi Lei 290.156.—; Totalul activelor Lei 10.516.796.—

PASIV: Capital societar Lei 1.200.000.—; Fonduri de rezervă statutare Lei 510.000.—; Depuneri spre fructificare: pe termen Lei 8.705.775.—;

pe bonuri de casă Lei 96.274.—; Creditori: la vedere Lei 925.—; efecte de plată: dividendă neridicată Lei 3.822.—; Totalul pasivelor Lei 10.516.796.—.

Contul Profit și Pierdere cu 31 Dec. 1934.

DEBIT: Cheltuieli de ad.ție: salarii Lei 83.500.—; diverse 33.719.—; Impozite și taxe Lei 112.756.—; Dobânzi plătite la alți creditori Lei 8.925.—; Pierdere reportată din anul precedent Lei 87.397.—; Total Lei 326.297.—.

CREDIT: Dobânzi încasate de la portofoliul de scont Lei 23.570.— Venitul imobilelor Lei 12.571.—; Pierdere netă Lei 290.156.—; Total Lei 326.297.—

Ilia, la 31 Decembrie 1934.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: ss. **I. Budoiu.** ss. **D. Baár.** ss. **I. Horn.**
ss. **I. Laslo.** ss. **M. Marton.**
ss. **I. Pastiu.** ss. **E. Schobel.**

Am examinat și am verificat conturile prezente, cari le-am găsit exacte și în consonanță cu registrele institutului.

Ilia, la 9 Aprilie 1935.

COMITETUL DE SUPRAVEGHERE:

Președinte: ss. **Ludovic Kálmán.** ss. **Longin Popa.**
ss. **Desideriu Epstein.**

Formalitățile pentru înscrierea băncilor în registrul bancar.*)

Interpretarea art. 61 din legea bancară și 22 din regulamentul acestei legi.

În cazul băncilor existente la promulgarea legii bancare înscrise în registrul comerțului și obligate să se înscrie, conform art. 61 din legea bancară și în registrul bancar, legea și regulamentul neprevăzând în mod expres numărul exemplarelor actelor ce trebuie depuse de bănci odată cu cererea de înscriere, având în vedere însă, modul de funcționare al Oficiului registrului bancar, cât și cel al registrului central bancar de pe lângă Consiliul Superior Bancar, băncile mai sus menționate vor depune odată cu cererea de înscriere în registrul bancar, actele nece-

* Extras din ziarul „Argus“ No. 6622 de Vineri 10 Mai 1935.

sare în trei exemplare; un exemplar pentru a fi reținut de Oficiul registrului bancar, un altul care se va înapoia băncii, cu certificarea secretariatului că pe baza acestor acte banca a obținut înscrierea, un al treilea exemplar se va înainta registrului central bancar, cu aceeaș certificare.

Pentru sucursale.

În ceea ce privește sucursalele băncilor înființate înainte de promulgarea legii bancare, aceste sucursale fiind obligate a cere înscrierea în registrul bancar la

sediul respectiv, ele vor trebui să depună, odată cu cererea, actele cerute de lege în 2 exemplare — unul pentru Oficiul registrului bancar, iar cel de al doilea pentru a se înapoia băncii cu certificarea secretariatului că pe baza acestor acte, banca a obținut înscrierea.

SĂPTĂMÂNA CĂRȚII 12—20 Mai
REDUCERE 20%
LIBRĂRIA „DACIA TRAIANĂ”, PIAȚA UNIRII 7.

„MIELUL”,

cassă de împrumut și păstrare, s. p. a. în Poiana.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai Cassei de împrumut și păstrare „MIELUL”, societate pe acții în Poiana, în virtutea §-ului 14 al statutelor societății se învîță prin aceasta la

a XXXXIII-a adunare generală ordinară,

care se va ținea în Poiana în 21 Maiu 1935 la orele 3 d. a., în localul institutului „MIELUL”. În caz de a nu se întruni acționari în număr de ajuns, se va ținea Marți, în 28 Maiu 1935, fără considerare la numărul acționarilor prezenți.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea adunării și constituirea;
2. Raportul anual al Consiliului de administrație, bilanțul anului de gestiune 1934 și raportul Comitetului de censored;
3. Distribuirea profitului realizat conform bilanțului;
4. Alegerea a 3 membri în Consiliul de administrație și 3 membri în Comitetul de censored pe durata de 3 ani;
5. Fuziunea băncii cu băncile din Poiana, eventual luarea de măsuri în interesul legii bancare.

Acțiunile și eventualele documente de plenipotență sunt a se depune la cassa societății înainte de deschiderea adunării.

Poiana-Sibiului, în 17 Aprilie 1935.

Consiliul de administrație.